

van dit alles de oorzaak was, aan dat zoo jonge, teedere, allermenschelijkste en schoonste menschwezen, dat zich hem overgegeven had, dat van hem hield, hield, hield — vreemd woord! — zich in hem verliezen wilde. Goed deed het dan, deze ontzaglijke gebeurtenis, hém tot een wereldherscheping geworden, tot in zijn zuiversten eenvoud, zijn mystieksten oorsprong terug te voeren, en in zich zelf te prevelen: zij houdt van me, zij heeft mij uitverkoren Het was immers niets dan dit — en de diepste verrukking!

Niets nu ook meer, in de lichtende toekomst, waar Huib tegen opzag. Geen inspanning, geen zorg! Al zijn werkplannen, ze lagen vóór hem, open en grijpbaar en als van zonneglanzen overgoten; een dadenlust leefde telkens in hem op, zoo sterk en prikkelend fel als hij niet had gekend sinds de verre jaren, waarin hij „het ééne” in zich ontdekt, en zijn eerste boeken geschreven had. Ook wat hij — in zijn binnenste — zijn sociale werk noemde, het ijveren en zich geven, tezamen met andere kunstenaars, voor schoonheidsverdediging en cultuur, machtig trok het hem weer aan, er naar hunkeren kon hij; nieuwe en vurige krachten schenen gevaren in zijn wezen. Een wonder ook, zoo verfrist en verjongd hij de wereld om zich heen zag liggen. Voor zijn tot het uiterste gespannen zielsvermogens deden zich telkens nieuwe droombeelden op, tot de verwezenlijking waarvan hij wel onmiddellijk aan het werk had willen gaan.

Maar intusschen was daar de, nu dagelijksche, toch telkens weer zoo verrassend nieuwe en verrukkende omgang met zijn heerlijk meisje zelf. Extatisch gaf Huib er zich aan over, voelde zich in die weelde als verzonken vaak. Afgesproken werd al dadelijk: ze zouden van-de-zomer trouwen — in de groote vacantie, zooals Pauline het noemde. Want ook zij bleef zich studente voelen, bleef aan haar werk gehecht; haar studie voortzetten wilde ze, haar examens doen, in haar vak „iets worden.” Eenmaal getrouwd, in 't nu nog verre najaar, zouden beiden zich weer duchtig aan 't werk zetten. Want nu Och, ook zij, immers oneindig liever dan in haar boeken en dictaten, keek ze in de stralende oogen van haar „malle jongen”, voegend haar smijdige lijf in den veiligen, goeddoenden druk van zijn handen, zijn armen, 't hoofd aan zijn borst, liet van zijn leven hem vertellen en praatte over het hare, dat zooveel korter was — het nu al ziende in 't licht van zijn ziel. Bijna alle middagen, alle avonden, waren zij tezamen, onverzadigbaar van elkanders aanblik, elkanders stemmen en aanrakingen, steeds voller en dieper genietend het groote wonder, het even onbegrijpelijk als onweersprekelijk naar-elkaar-toe-willen hunner schijnbaar toch afzonderlijk levende wezens. Hoe kwam het toch, dat thans geen van beiden een halven dag alleen kon zijn zonder heftig naar den ander te verlangen, waar school de oorzaak, het geheim, dezer zoo snel gegroeide, onweerstaanbare behoefte? Niet anders dan ontroerd en ontvoerd, als bevangen in een zalig stillen lach, kon elk van hen daaraan